

havner har sin egen Mening om, hvor Nationalmuseet skal ligge, og hvorledes det kongelige Teaters Forhold skal ordnes — ingen Københavner med Respekt for sig selv undlader at danne sig sin Mening om disse Ting, og hvis det er muligt at faa den fremstillet offentligt, faar vi den paa Talerkenen i Morgen tidlig. Hvis man derfor vil indbyde til at fremsætte nye Forslag, vilde der jo komme en Hærskare af Forslag. Hvis man følger det konservative Folkepartis ærede Ordfører (J. Oskar Andersen) og den konservative Presses Forslag om en Konkurrence og altsaa ogsaa aabner Mulighed for, at vi kunde faa Museet paa Ladegaarden, som det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen synes at mene, og saaledes faar det lagt ud i en Afkrog af København, saa aabner der sig de videste Muligheder for Arkitekter og for alle, der har gaet et Par Aar paa Teknisk Skole, til at fremkomme med Forslag under en saadan Konkurrence, og det forekommer mig i hvert Fald at være ganske uheldigt. Det, der nu skal ske, maa være, at det Udvalg, der bliver nedsat, bliver enigt om, hvor Museet skal ligge, og dernæst om, hvorledes Bygningerne skal se ud. Der maa, synes jeg, i dette Øjeblik handles, og inden Rigsdagen sendes hjem, bør vi have det Spørgsmaal løst, i alt Fald for de to Punkters Vedkommende, som jeg har nævnt, nemlig Museets Beliggenhed og Bygningernes Størrelse og Bekostning. Det er muligt, at vi ikke kan blive færdige med Tegningerne eller Planerne i Enkeltheder, men de to Spørgsmaal maa være løst, ja, jeg havde nær sagt, at hvis Udvalget ikke bliver færdigt indenfor en rimelig Tid, bør man, ligesom naar Paven skal vælges, indelukke Udvalgsmedlemmerne en vis Tid, indtil de faar vedtaget, hvor Museet skal ligge, og hvorledes det i Hovedtrækkene skal se ud. Det forekommer mig nemlig, at det er uhyggeligt med dette Museumsspørgsmaal, ikke alene for Brandfaren, skønt den er slem nok, og Muligheden for den virker, vil jeg sige Dem, navnlig haardt ude i Landet, idet Folk derude maaske nok i nogen Grad overvurderer den; at der imidlertid er en Brandfare, er jo alle enige om. Og det er ikke blot Brandfaren, der virker uhyggeligt, men ogsaa dette at have en stor Opgave, der skal og maa løses, og have den liggende Aar for Aar, uden at der sker det mindste virkelige i Retning af at faa en Ordning gennemført. Det forekommer mig, at vi ikke kan være det bekendt, at den danske Rigsdag og den danske Regering maa se at faa dette Spørgsmaal løst nu; Tiden er til det, Pladser er anvist, Pengene har vi ogsaa til Dels, saa

det gaar ikke an, at vi venter længere. Lad os da vise, at vi kan enes om at værne vore nationale Skatte, vore historiske Minder og give dem en tidssvarende Ramme.

Undervisningsministeren (Byskov): Den Modtagelse, mit Lovforslag har faaet, vidner om megen Interesse for Museums-sagen og megen Kærlighed til Museet, og for saa vidt burde jeg være glad og taknemmelig. Naar jeg ikke i saa høj Grad nærer disse Følelser, kommer det noget af, at jeg er lidt bange for denne stærke Kærlighed, jeg er bange for, at Sagen skal drukne i bare Kærlighed. Enhver elsker Samlingerne saa højt, at han slet ikke kan tænke sig at gaa med til nogen anden Ordning end den bedste, og den bedste er jo den Plan, han nu har udtænkt, eller som han er blevet begejstret for, og hver har jo sin, som den ærede sidste Taler sagde, og denne Plan, som han nu gløder for, falder desværre aldeles ikke sammen med den, som de andre elsker og gløder for, og saa kommer Vanskeligheden. Kun i een Henseende synes der at være nogenlunde Enighed, nemlig den, at der ikke godt kan være Tale om at nøjes med en Ordning, der afhjælper de Mangler, som Samlingerne lider under; der maa gøres noget mere, noget, der kan staa til sene Tider og vidne om vor Kærlighed til den Sag, noget — ja der er brugt forskellige Udtryk — enestaaende, sagde en af de ærede Talere, noget usædvanligt, noget, der kan blive bygningsmæssigt set en Attraktion for København. Jeg er lidt bange for, at det skal komme til at gaa, som det gik med Manden og hans Hest. Hesten var ømfodet og elendig af de stenede Veje og bad Manden om Sko, og de vejfarende skældte ham ud, fordi han forsømte sin Hest. Men han svarede: Min Hest er en ædel Hest, og jeg elsker den saa højt, at jeg ikke kunde tænke mig at lade den gaa med andet end Guldsko, og han klappede Hesten og sagde: Min ædle Ganger, jeg vilde foragte mig selv, hvis jeg lod dig gaa med andet end Guldsko; jeg har ganske vist ingen Guldsko i Øjeblikket, og Tiderne er ikke de allerbedste heller til at faa nogen, men der kan ikke være Tale om at lade dig gaa med noget ringere, og hvad jeg kan gøre for dig saadan lige i Øjeblikket, skal blive gjort, idet jeg skal sammenkalde vore bedste Kunstnere og lade dem lave Tegninger til nye Guldsko til dig, og derefter skal jeg nedsætte en Kommission af de kyndigste i Landet til at bedømme disse Tegninger, og derefter skal saa Hjælpen komme. Hesten blev